

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Ndz/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	2010200568
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:2010200568.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: kanovits media, s. r. o., so sídlom Alžbetínske nám. 1194/1, Dunajská Streda, zastúpeného Mgr. Alexandrou Čižmárikovou, advokátkou, TORA Legal, s. r. o., Advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Laurinská 18, proti žalovanému: Krajský stavebný úrad v Trnave, Kollárova 8, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného KSÚ-OSP-2010/00542/Gi zo dňa 23. augusta 2010, vo veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 14S/110/2010, o námietke zaujatosti, takto

rozhodol:

Sudca Krajského súdu v Trnave JUDr. R. n i e j e vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 14S/110/2010.

Odôvodnenie

Žalobca v hore označenej veci faxovým podaním zo dňa 19.10.2012 (doručeným súdu poštou dňa 23.10.2012) vzniesol námietku zaujatosti sudcu Krajského súdu v Trnave JUDr. R. a žiadal, aby bol z konania vo veci vylúčený. Svoju námietku zdôvodnil tým, že: „dňa 12.10. 2012 získala právna zástupkyňa žalobcu vedomosť o údajnej existencii osobného vzťahu medzi členom senátu rozhodujúcim vo veci JUDr. R. a osobou konat' v mene žalovaného prednostom Ing. W.. Podľa týchto informácií majú tieto osoby udržiavať blízky priateľský vzťah, čo v nás vzbudzuje obavu, že nestrannosť jedného z členov senátu rozhodujúceho vo veci by mohla byť narušená. G. W. ako prednosta žalovaného - Krajského stavebného úradu v Trnave, ktorý v zmysle štatútu žalovaného riadi a zodpovedá za činnosť úradu a v rámci výkonu tejto svojej funkcie vydal dňa 23.08.2010 rozhodnutie č. KSU-OSP-2010/00542Gi, preskúmanie zákonnosti ktorého je predmetom horeuvedeného konania a je preto odôvodnené očakávať, že má záujem a tom, aby rozhodovacia činnosť úradu, ktorý riadi, nebola narušená súdnym preskúmaním s negatívnym výsledkom pre žalovaného.

Na podporu uvedeného tvrdenia spochybňujúceho nezaujatosť sudcu JUDr. R. síce nemáme dôkazy, nakoľko sme ho pre krátkosť času nemali možnosť preveriť iným spôsobom, avšak nemáme dôvod pochybovať o jeho pravdivosti. Z dôvodu právnej istoty a z hľadiska efektívnej obrany práv žalobcu, najmä z hľadiska práva na zákonného sudcu a prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom, z dôvodu údajného blízkeho priateľského vzťahu medzi členom senátu a štatutárnym orgánom žalovaného

podávame túto námietku zaujatosti.“

Krajský súd v Trnave uznesením, č. k. 14S/110/2010-92 zo dňa 23.10.2012 podľa § 43 ods. 1 OSP vyzval žalobcu na odstránenie väd v lehote 10 dní tak, že uvedie konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje zaujatosť sudcu JUDr. R.. Žalobca toto uznesenie napadol odvolaním, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 6Sžp/38/2012 z 15.01.2013 odmietol z dôvodu, že smerovalo proti uzneseniu, proti ktorému podľa ustanovenia § 202 ods. 3 písm. l/ OSP odvolanie nie je prípustné. Elektronickým podaním z 08.02.2013 žalobca odstránil vady podania - námietky zaujatosti doplnením o konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzoval zaujatosť sudcu JUDr. R..

„Dňa 12.10.2012 sa pri príležitosti pracovnej cesty do Trnavy stretla právna zástupkyňa žalobcu so svojou známou, ktorá pochádza z Trnavy. Počas rozhovoru spomenula právna zástupkyňa žalobcu, že pred Krajským súdom v Trnave pojednáva v istej veci proti Krajskému stavebnému úradu v Trnave s tým, že uviedla aj členov senátu rozhodujúceho vo veci. Keď ostala právna zástupkyňa žalobcu pri stole v reštaurácii sama oslovila ju neznáma osoba sediaci pri vedľajšom stole, muž, že započul časť rozhovoru, pričom uviedol, že má vedomosť o blízkom priateľskom vzťahu medzi členom senátu, sudcom JUDr. R. a prednostom žalovaného, Ing. W., ktorí boli podľa jeho slov spolužiaci. Následne však už nebol ochotný odpovedať na položené otázky k podrobnostiam ich prepojenia, ani uviesť zdroj týchto informácií, či osvetliť svoj vzťah k veci. Do dnešného dňa sa nám nepodarilo zaobstarať ďalšie skutočnosti potvrdzujúce naše pochybnosti o nezaujatosti JUDr. R., okrem už uvedených.

Vzhľadom na blízky vzťah medzi členom senátu a osobou oprávnenou konať za žalovaného máme preto podozrenie, že nezávislosť a nezaujatosť súdu pri prejednávani veci by mohla byť narušená.

Na posudzovaní zaujatosti je potrebné skúmať subjektívne hľadisko sudcu, zahŕňajúce osobné presvedčenie a správanie sudcu vo veci a hľadisko objektívne, založené na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akejkoľvek legitímnej pochybnosti o zaujatosti sudcu (Saraiva de Carvalho proti Portugalsku, 1994). K vylúčeniu sudcu z prejednávania a rozhodovania veci dôjde nielen vtedy, keď jeho vzťah k veci, účastníkom alebo k ich zástupcom je založený na zaujatosti skutočne preukázanej, ale rovnako, i keď existuje čo i len najmenšia rozumná pochybnosť o jeho nestrannosti v očiach verejnosti.

Dôvodom na vylúčenie sudcu v zmysle objektívneho hľadiska nestrannosti je už samotná pochybnosť o tom, že status sudcu v určitej pozícii alebo jeho vzťah k účastníkom konania alebo ich právnym zástupcom môže vyvolať pochybnosť niektorého z účastníkov v spore, že sudca neposkytuje garanciu nestrannosti. Nie je preto potrebné disponovať konkrétnymi skutočnosťami, z ktorých je možné vyvodiť zaujatosť sudcu, ale v súlade so zásadou spravodlivosti obsiahnutou v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, postačuje pochybnosť o jeho nestrannosti.

Na základe vyššie uvedených skutočností máme za to, že sudca JUDr. R. ako člen senátu prejednávajúceho vec sp. zn. 14S/110/2010 je vylúčený z prejednávania vyššie uvedenej veci, nakoľko vzhľadom na jeho pomer k prednostovi žalovaného možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti a trváme preto na tom, aby bol vylúčený z konania v horeuvedenej veci.“

Člen senátu v horeuvedenej veci JUDr. R. vo svojom písomnom vyjadrení k vznesenej námietke zo dňa 18.02.2013 uviedol, že: „týmto prehlasujem, že účastníkov konania nepoznám. S Ing. G. nie som ani v priateľskom, ani v príbuzenskom vzťahu. Neboli sme nikdy spolužiaci a neudržujem s ním žiadny kontakt.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky posúdiac podľa obsahu podanie žalobcu ako námietku zaujatosti konkrétneho sudcu, prejednal túto bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) podľa § 16 ods. 1 OSP a dospel jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011) k záveru, že na vylúčenie sudcu JUDr. R. niet zákonného dôvodu.

Predmetom konania v danej veci je preskúmanie rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Trnave č. KSÚ-OSP-2010/00542/Gi zo dňa 23.08.2010 o potvrdení rozhodnutia Obce Kútiky č. 169/R/2010 zo dňa 23.02.2010, ktorým táto uložila žalobcovi pokutu vo výške 5.000,- €, za porušenie ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona uskutočnením a užívaním reklamného zariadenia.

Podľa § 14 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa § 15a ods. 1 OSP účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť.

Podľa § 16 ods. 1 OSP súd predloží vec nadriadenému súdu s vyjadrením sudcu na rozhodnutie o námietke zaujatosti do 15 dní od jej podania. Ak sa spis zároveň predkladá odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní, vec sa predloží až po vykonaní úkonov spojených s predložením veci odvolaciemu súdu. O tom, či je sudca vylúčený, rozhodne do desiatich dní od predloženia veci nadriadený súd v senáte; touto lehotou nie je viazaný, ak rozhoduje zároveň o odvolaní. O vylúčení sudcov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodne do desiatich dní iný senát tohto súdu.

Účelom § 14 ods. 1 OSP je prispieť k nestrannému prejednaniu veci, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je právne významný vzťah sudcu, a to buď:

1. k veci (o vzťah tejto povahy ide napríklad vtedy, keď sudca je účastníkom alebo vedľajším účastníkom konania, keď má osobný záujem na určitom výsledku konania, ale tiež vtedy, keď sudca verejne - napríklad prostredníctvom médií alebo iným spôsobom vyjadril právny názor na vec, ktorý je objektívne spôsobilý ohroziť jeho nestrannosť),
2. k účastníkom konania [o takýto vzťah ide v prípade vzťahu sudcu charakteru rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného vzťahu alebo relevantného osobného vzťahu (tak pozitívneho alebo negatívneho)],
3. k zástupcom účastníkov konania, ktorý je charakterizovaný obdobne ako vzťah k účastníkom konania.

Pomer k veci ako okolnosť spochybňujúca nezaujatosť sudcu predpokladá situáciu, keď sudca je právne zainteresovaný na výsledku konania. O pomere k účastníkovi alebo k zástupcovi ako okolnosti vzbudzujúcej pochybnosti o nezaujatosti sudcu možno uvažovať, ak sa zakladá na príbuzenstve, či iných kladných alebo záporných vzťahoch sudcu k účastníkom alebo k ich zástupcom. Zákomom predpokladané dôvody podmieňujúce zaujatosť alebo nezaujatosť sudcu na prejednanie a rozhodnutie pridelennej veci musia vyplývať z objektívnych skutočností. V námietke zaujatosti účastník nemôže ako dôvod použiť okolnosti, ktoré spočívajú v postupe súdu v konaní o prejednaní veci. Postupom sa rozumejú procesné úkony súdu vrátane rozhodnutí, ktoré upravujú vedenie konania. V širšom chápaní môžeme k postupu sudcu priradiť aj jeho rozhodnutie vo veci samej, ktoré je jeho ústavnou povinnosťou, a preto túto okolnosť, že v inej veci meritórne rozhodol v prípade v jeho neprospech zásadne nemožno použiť ako dôvod na námietku zaujatosti. Ide o procesné úkony a rozhodnutia, ktoré upravuje Občiansky súdny poriadok, ktoré sú ním predvídané a majú upravené svoje účinky na priebeh konania. Iné úkony a rozhodnutia, ktoré sú výsledkom procesnej improvizácie v postupe súdu za splnenia aj ostatných zákonných podmienok nemožno použiť ako dôvody na námietku zaujatosti. Sudcu nemožno vylúčiť nielen pre úkony v prejednávanej veci, ale ani pre úkony v iných právnych veciach vrátane rozhodnutí, ktoré vydal. Ak sú v námietke zaujatosti uvedené len také skutočnosti, neprihliada sa na ne, t. j. platí fikcia ako by námietka nebola vznesená, ale len v rozsahu týchto skutočností, v ktorom prípade sa vec nepredkladá nadriadenému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti. Ak námietka obsahuje aj iné okolnosti, treba ju predložiť bez ohľadu na to, že o niektorých okolnostiach platí, že sa na ne neprihliada, pretože v opačnom prípade by mohol nastať dôvod pre zrušenie rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 písm. g/ OSP v spojení s § 205a ods. 1 písm. a/ OSP. Taký dôvod pre zrušenie rozhodnutia vo veci samej by sa mohol uplatniť aj v dovolacom, resp. v mimoriadnom dovolacom konaní. Pre vylúčenie

sudcu z prejednávania a rozhodnutia veci nepostačujú subjektívne pocity účastníka konania, z dôvodu ktorých tvrdí, že má pochybnosti o nezaujatosti sudcu na prejednanie a rozhodnutie veci, ako aj je nepostačujúci subjektívny názor konajúceho sudcu, že sa cíti byť zaujatý na prejednanie a rozhodnutie mu pridelenej veci, ako aj naopak. Zaujatosť konkrétneho sudcu v prejednávanej veci musí vyplývať z objektívnych okolností podmieňujúcich jeho vzťah k predmetu konania alebo jeho vzťah k účastníkom tohto konania alebo k ich zástupcom. Povinnosť preukázať okolnosti odôvodňujúce zaujatosť konajúceho sudcu na prejednaní a rozhodnutí mu pridelenej veci spočíva na tom, kto vzniesol námietku zaujatosti.

Podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“) sudca je predstaviteľ súdnej moci. Právomoc súdu sudca vykonáva na nezávislom a nestrannom súde oddelene od iných štátnych orgánov. Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom. Podľa § 30 citovaného zákona v záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie je sudca povinný dbať svojím správaním na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. V občianskom živote, pri výkone funkcie sudcu, aj po jeho skončení sa sudca musí zdržať všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Z toho vyplýva, že sudca musí byť nielen nestranný, ale sa musí ako nestranný javiť navonok.

Nestranný je sudca, u ktorého nie sú pochybnosti o jeho nezaujatosti so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom a súčasne sa nepodieľal na rozhodovaní vo veci v niektorom inštančnom stupni. Rozhodovaním sa rozumie účasť na hlasovaní alebo inom spôsobe účasti na prijímaní rozhodnutia vo veci samej (samosudca), ako aj na rozhodnutiach, ktoré pripravujú skutkový a právny základ na rozhodnutie vo veci samej. Základom na záver o nevyhnutnosti vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania veci je pochybnosť o jeho nezaujatosti.

Predpokladom skutočného uplatnenia zásady rovnosti účastníkov v konaní a zaistenia záruk správneho a spravodlivého rozhodnutia je, aby v konaní konal a rozhodoval sudca nezaujatý, ktorý nie je v žiadnom osobnom vzťahu k účastníkom a k ich zástupcom, a ktorý nie je žiadnym spôsobom zainteresovaný na výsledku konania. V súlade s tým zákon vo vyššie citovanom ustanovení § 14 ods. 1 OSP konštruje ako dôvody vylúčenia sudcu sudcov pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom. Zákon zakladá vylúčenie sudcu na existencii určitého dôvodu vymedzeného takými konkrétne označenými a zistenými skutočnosťami, vo svetle ktorých sa javí sudcova nezaujatosť pochybnou. Vylučuje sa tým subjektívny pohľad na vylúčenie sudcu; na to, aby bol sudca vylúčený, nemôžu postačovať pocity účastníka o tom, že možno mať pochybnosti o nezaujatosti sudcu, ale musí byť zistený dôvod, z ktorého vyplýva, že možno pochybovať o sudcovej nezaujatosti.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. III. ÚS 47/05, v ktorom ústavný súd vyslovil právny záver, že „obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, to znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadržal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci“. Ústavný súd Slovenskej republiky nestrannosť sudcu judikoval aj v ďalších rozhodnutiach (pozri bližšie napr. sp. zn. III. ÚS 71/97, I. ÚS 73/97).

Ako je už spomenuté vyššie, sudcov pomer k účastníkom alebo ich zástupcom môže byť založený predovšetkým na príbuzenskom alebo jemu obdobnom vzťahu, ktorému na roveň môže v konkrétnom prípade stáť vzťah priateľský či naopak zjavne nepriateľský. Do úvahy prichádza i vzťah ekonomickej závislosti. Uplatnená námietka zaujatosti pre pomer sudcu k veci musí byť v príčinnej súvislosti s predmetom daného konania. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 76/1999 z 20.07.1999.)

K záveru o tom, že sudca je vylúčený, nie je potrebné, aby bolo preukázané, že je zaujatý. Na vylúčenie sudcu postačuje, ak možno mať so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Nestrannosť treba skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade treba zistiť osobné presvedčenie sudcu prejednávajúceho prípad, a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade treba zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky pre vylúčenie akejkoľvek pochybnosti v danom smere. V prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti sa nestrannosť sudcu predpokladá až do predloženia dôkazu opaku (Piersach v. Belgicko - rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 01.10.1982).

Existencia nestrannosti musí teda byť určená podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania sudcu v danej veci, a tiež podľa objektívneho hľadiska, t. j. zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť (pozri rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. III. ÚS 16/00).

Nestrannosť sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Nestrannosť sudcu je zvyčajne definovaná ako „absencia predsudku alebo zaujatosti v konkrétnej veci.“

Za objektívne pritom nemožno považovať ani to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne existujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne.

Meradlom pre hodnotenie objektivity sudcu nemôže byť ani subjektívne hľadisko účastníka konania, ktoré je spravidla motivované tým, že súd nekoná a nerozhoduje podľa jeho predstáv. Takéto hodnotenie správnosti súdneho konania, resp. rozhodovania nepatrí účastníkovi konania a nemôže objektívne zakladať pochybnosti o nezaujatosti sudcu.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že základom pre vylúčenie sudcu môžu byť len objektívne existujúce zákonné dôvody, nie to, že účastník sa nestotožňuje s jeho rozhodovaním. Na dosiahnutie nápravy v občianskom súdnom konaní slúžia predovšetkým opravné prostriedky, nie námietka zaujatosti, ktorej účel je zásadne odlišný. Iba na tomto základe však bez ďalšieho nemožno urobiť záver o splnení podmienok ustanovenia § 14 ods. 1 OSP, ak súčasne nie sú k dispozícii ďalšie doložené skutočnosti, ktorých konkrétny obsah a charakter by objektivizoval uplatnenú námietku.

Súčasťou základného práva na prejednanie veci pred nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu účastníka súdneho konania, ktorý podal takýto návrh podľa § 15a OSP a vylúčiť označeného sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie veci nestranným súdom je iba povinnosť súdu prejsť každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 27/98 z 25.03.1998).

I keď zákon v § 14 ods. 1 OSP spája vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania vo veci nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosť o ich nezaujatosti [viď tiež zásady prijaté judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva najmä vo veci Delcourt v. Belgicko, podľa ktorých spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („justice must not only be done, it must also be seen to be done“)], nemožno prehliadať, že

rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 OSP predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne, nezaújato a spravodlivo. Z vyššie uvedeného vychádza aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá rozoznáva subjektívne hľadisko nestrannosti sudcu, zahrňujúce osobné presvedčenie a správanie sudcu vo veci a hľadisko objektívne, založené na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností o zaujatosti sudcu (napr. Saraiva de Carvalho proti Portugalsku, 1994, Gautrin a ďalší proti Francúzsku, 1998). Preto k vylúčeniu sudcov z prejednávania a rozhodovania veci môže dôjsť len vtedy, keď ich vzťah k veci, k účastníkom alebo ich k zástupcom dosiahne takú intenzitu, že nebudú schopní nezávisle a nestranne rozhodovať (II. ÚS 105/01, Sbíрка nálezů a usnesení ÚS ČR, sv. 23, nález č. 98, str. 11).

Podľa názoru odvolacieho súdu v námietke popísaným spôsobom sprostredkovaná informácia od neznámej náhodnej osoby obsahujúca len strohé tvrdenie o údajnom priateľskom vzťahu menovaného sudcu a prednostom žalovaného, ktorí mali byť spolužiakmi (čo menovaný sudca nepotvrdil), ktorú si žalobca bez akýchkoľvek ďalších podporujúcich na faktoch alebo aspoň overiteľných podkladoch založených informáciách o existencii údajného vzťahu osvojil a vydával za pravdivú, nemôže na základe rozumného zhodnotenia pre svoju neposúdiťelnú mieru pravdepodobnosti vyvolať objektívne pochybnosti o schopnosti namietaného sudcu postupovať v rozhodovaní veci nezaújato a preto vznesenú námietku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú a spôsobilú mať tak za následok vylúčenie namietaného člena senátu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov rozhodol podľa ustanovenia § 16 ods. 1 OSP tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.